

η ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ του Α.Σ.Κ.Ε.

Ιανουάριος 2007

αρ. φύλλου 114

Γραφεία : Τζώρτζ 12, 7^{ος} όροφος, πλ. Κάνιγγος, Αθήνα 106 77,
τηλ. 210-3822315, fax 210-3819887 e-mail aske@mailbox.gr, ιστοσελίδα <http://www.aske.gr>

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ, με διαταραχές, Η ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

Δεν έχει κάτι αλλάξει στις εκτιμήσεις και προβλέψεις μας για το διεθνή περίγυρο και τις εσωτερικές πολιτικές εξελίξεις, που διατυπώθηκαν στο πολιτικό άρθρο του προηγούμενου φύλλου της «Ε». Η γενική κατάσταση ακολουθεί την πορεία που προδιαγράψαμε, απλώς σε νεότερες εκδοχές.

Διεθνείς επιδράσεις

Η εικόνα σύγχυσης στις ΗΠΑ και Ε.Ε. παραμένει η ίδια, παρά το ότι στις ΗΠΑ φαίνεται να συνεχίζεται η ίδια αδιέξοδη πολιτική (δες το άρθρο για Σαντάμ) και η Ε.Ε. να έχει παρακάμψει το πρόβλημα της Τουρκίας και να επαναφέρει στο προσκήνιο το σεσηπός πτώμα του «ευρωπαϊκού συντάγματος». Όμως κάτι νέο προστέθηκε σε σχέση με τη χώρα μας.

Φαίνεται πως δεν κρίνονται πλήρως ικανοποιητικές οι ελληνικές υποχωρήσεις σε όλα τα θέματα, εσωτερικά και εξωτερικά, που ενδιαφέρουν άμεσα τις ΗΠΑ (και την Ε.Ε.). Ίσως ενόχλησαν οι δηλώσεις ότι στο Αφγανιστάν «η αποστολή της Ελλάδας ολοκληρώθηκε», οι κάποιιοι δισταγμοί στην εφαρμογή του φακελώματος όλων των Ελλήνων και, κυρίως, οι ενδεχόμενες συνέπειες(!) στην ενδοτική στάση μας στο θέμα των Σκοπίων, των ελληνοτουρκικών σχέσεων και ιδιαίτερα στο Κυπριακό. Έτσι σκηνοθέτησαν, κάπως (συνέχεια στη σελ. 4)

Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΑΝΤΑΜ

Ο Σαντάμ Χουσεΐν από νεαρός στρατολογήθηκε από τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες. Σπούδασε Νομική στο Κάιρο, με όλα τα έξοδα καλυμμένα από τις ΗΠΑ. Πρωταγωνίστησε το 1963 στην ανατροπή του αριστερού καθεστώτος του **Κάσεμ** στο Ιράκ και στις μαζικές εκτελέσεις των υποστηρικτών του. Το 1979 γίνεται και τυπικά αρχηγός του Ιράκ.

Το 1980, με εντολή και υποστήριξη των ΗΠΑ, επιτίθεται στο **Ιράν**, για να καταστείλει την ισλαμική επανάσταση, που το προηγούμενο έτος είχε ανατρέψει το φιλοαμερικανικό Σάχη. Διατείνεται ότι σε 3 μέρες θα μπει στην Τεχεράνη, αλλά ο πόλεμος διαρκεί 8 χρόνια και κοστίζει 1.000.000 νεκρούς. Ο Σαντάμ χρησιμοποιεί χημικά όπλα κατά των Ιρανών (που του προμηθεύουν οι Αμερικανοί), ο Ράμσφελντ επισκέπτεται 2 φορές το Ιράκ και συνεργάζεται με το Σαντάμ για την παροχή (συνέχεια στη σελ. 5)

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16: ΕΚΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ

Τον τελευταίο χρόνο η παιδεία έχει κυριαρχήσει στην επικαιρότητα, αρχικά με αφορμή το νέο νόμο πλαίσιο για τα ΑΕΙ, που ετοίμαζε η κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά αναγκάστηκε να αποσύρει κατόπιν σφοδρών αντιδράσεων, στη συνέχεια με τις απεργίες των εκπαιδευτικών και τώρα με την κοινοβουλευτική συζήτηση για την έγκριση του περίφημου άρθρου 16 του Συντάγματος για τη δημόσια ανώτατη εκπαίδευση, ως αναθεωρητέο από την επόμενη Βουλή. Ειδικά για το άρθρο 16 η συζήτηση είναι πιο έντονη και ιδεολογικά φορτισμένη, αφού πρόκειται για αλλαγή του καταστατικού χάρτη της χώρας, που σηματοδοτεί διευρυμένη ισχύ, και επίσης αφορά την τριτοβάθμια εκπαίδευση, που περιλαμβάνει και την αναπαραγωγή της γνώσης, κάτι το οποίο προσδίδει στις αλλαγές ευρύτερες κοινωνικές διαστάσεις. Οι αλλαγές στις οποίες στοχεύουν ΝΔ και ΠαΣοΚ θα αφορούν στη δυνατότητα ίδρυσης πανεπιστημίων από ιδιωτικούς φορείς. Κανείς όμως από τους δύο, κατά τη συνήθη αντιδημοκρατική τους πρακτική, δεν έχει διευκρινίσει τις προθέσεις του για την ακριβή διατύπωση που θα ψηφιστεί μετεκλογικά, η οποία και έχει μεγάλη σημασία. Οι αντιδράσεις της εκπαιδευτικής κοινότητας και συνολικά της κοινωνίας είναι δυστυχώς μάλλον περιορισμένες, δείχνοντας σημάδια μιας συντηρητικής στροφής και στα ζητήματα της εκπαίδευσης.

Τι διασφαλίζει το άρθρο 16:

Το άρθρο 16, ψηφισμένο το 1974, προϊόν των αγώνων του ελληνικού λαού, ιδιαίτερα της νεολαίας, για παιδεία και δημοκρατία, κατοχυρώνει την ανώτατη και ανώτερη εκπαίδευση ως δημόσιο αγαθό. Διασφαλίζει την, κατ' αποκλειστικότητα, παροχή της (συνέχεια στη σελ. 2)

Οι εσπερίδες του ΑΣΚΕ

Η επόμενη εσπερίδα του ΑΣΚΕ θα πραγματοποιηθεί την Τετάρτη, **24 Ιανουαρίου**, 7.30μ.μ., με θέμα το έργο του **Αδαμάντιου Κοραή** και του **Ρήγα Φεραίου**.

Στις **21 Φεβρουαρίου**, ημέρα Τετάρτη, 7.30μ.μ. η εσπερίδα θα έχει ως θέμα την ποίηση του **Οδυσσέα Ελύτη**.

ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 16: ΕΚΧΩΡΗΣΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

από την πολιτεία, δωρεάν σε όλους τους πολίτες, αποκλείοντας τη δυνατότητα ίδρυσης πανεπιστημίων από ιδιώτες. Ταυτόχρονα εξασφαλίζει το αυτοδιοίκητο των ιδρυμάτων και τις συνεπαγόμενες εξ αυτού ακαδημαϊκές ελευθερίες, αφού η πολιτεία ασκεί μόνο υψηλή εποπτεία. Το άρθρο 16 αποτελούσε μέχρι τώρα τη δικλείδα ασφαλείας, ούτως ώστε η πολιτεία να έχει υπό τον έλεγχό της την κορυφαία λειτουργία- για κάθε κοινωνία και όχι μόνο για την ελληνική- που είναι η παιδεία, και μάλιστα η ανώτατη. Η δυνατότητα πρόσβασης στην ανώτατη εκπαίδευση ανεξαρτήτως εισοδηματικών κριτηρίων, οι ακαδημαϊκές ελευθερίες, το ιδεολογικό υπόβαθρο της γνώσης, το τι θα μαθαίνουν τα παιδιά, προκειμένου να είναι χρήσιμα στην κοινωνία και το έθνος, το αν θα παρέχεται σε όλες τις σχολές του ίδιου αντικειμένου ισάξια γνώση, πόσο θα χρηματοδοτείται κάθε ερευνητικό πεδίο, κάτι το οποίο σχετίζεται άμεσα και με την ανάπτυξη της οικονομίας, και ποιος θα ελέγχει τα προϊόντα της έρευνας, είναι κορυφαία ζητήματα, που είναι ανάγκη να διατηρήσει υπό τον έλεγχό της η πολιτεία, προκειμένου να θωρακίσει ηθικά και ιδεολογικά τους νέους, διασφαλίζοντας την κοινωνική και εθνική συνοχή, να αναπτύξει την οικονομία, να καταπολεμήσει τις πάσης φύσεως κοινωνικές ανισότητες, μεταξύ άλλων και μέσα στην ίδια την εκπαιδευτική κοινότητα, και να προετοιμάσει τις νεότερες γενιές για τις απαιτήσεις του ανταγωνιστικού μέλλοντος. Το δυσφημημένο, εν πολλοίς δικαιολογημένο, δημόσιο πανεπιστήμιο υπό τη δικλείδα του άρθρου 16 καλύπτει μέρος, όχι μικρό, από τα παραπάνω και πάντως υπάρχει η νομική προϋπόθεση για τη βελτίωσή της λειτουργίας του με την ισχύουσα διατύπωση του συγκεκριμένου άρθρου.

Τι θα αλλάξει με την αναθεώρηση;

Αυτό τον έλεγχο θα χάσει τώρα η πολιτεία αν αναθεωρηθεί το άρθρο 16. Η εκπαιδευτική κοινότητα, όλος ο προοδευτικός πολιτικός κόσμος (και το ΑΣΚΕ) δεν ανησυχεί μήπως το δημόσιο πανεπιστήμιο απολέσει την κυρίαρχη θέση την οποία κατέχει σήμερα, αν αυτό συνεχίσει να υφίσταται. Αυτό έχει αποδείξει μεταξύ άλλων και η συνύπαρξη ιδιωτικού με δημόσιο στην πρωτοβάθμια και μέση εκπαίδευση. Το δημόσιο πανεπιστήμιο, παρά τα μύρια προβλήματα που αντιμετωπίζει, επιτελεί σημαντικό έργο, το οποίο οφείλεται στο μεράκι των ευσυνειδητών, διαρκώς μειούμενων είναι η αλήθεια, λειτουργών του σε κάθε βαθμίδα και θέση. Η αναθεώρηση του άρθρου 16, όμως, ενταγμένη σε ένα πλέγμα πολιτικών που συμπεριλαμβάνει το νέο νόμο πλαίσιο, για τον οποίο έχουμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της «Ε», έχει ως ευρύτερο στόχο την κατάργηση του δημόσιου πανεπιστημίου όπως το γνωρίζουμε σήμερα, τη σταδιακή ιδιωτικοποίησή του, κάτι το οποίο ήδη έχει αρχίσει να συντελείται μέσω έμμεσων οδών, όπως η εισαγωγή του ιδιωτικού τομέα στην έρευνα των

μεταπτυχιακών, και σε συνδυασμό με την άναρχη εμφάνιση των ιδιωτικών, την πλήρη ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης. Αυτό, αν πετύχουν τα σχέδιά τους, θα έχει ως αποτέλεσμα την πλήρη αναρχία στην ανώτατη εκπαίδευση, την κατάργηση κάθε έννοιας γενικότερων ιδεολογικών κατευθύνσεων στα προγράμματα εκπαίδευσης και έρευνας, που τώρα υπάρχουν, στα πλαίσια φυσικά του αυτοδιοίκητου των ιδρυμάτων. **Ποια ελληνική ιστορία θα διδάσκονται οι φοιτητές των αντίστοιχων ιδιωτικών τμημάτων; Την εκδοχή του κύριου Σόρος;** Επιπλέον θα καταργηθούν οι ακαδημαϊκές ελευθερίες: η ανεμπόδιστη διείσδυση στη γνώση, σε πλάτος και σε βάθος, η ελευθερία έκφρασης, ο συνδικαλισμός, η πολιτική ζύμωση σε χώρους ακαδημαϊκούς που καλλιεργεί το δημοκρατικό αίσθημα. Ο ιδιωτικός τομέας ποτέ δε χρηματοδοτεί ιδρύματα και προγράμματα, χωρίς να έχει εξασφαλίσει εκ των προτέρων τα αποτελέσματα της γνώσης που θα προκύψει, και (ασκώντας ασφυκτικό έλεγχο που εμποδίζει την πραγματική ερευνητική αναζήτηση) κατευθύνει την έρευνα μόνο σε κερδοφόρα πεδία, ενώ οι κοινωνικές ανάγκες είναι κατά πολύ ευρύτερες. Όσο δε για το συνδικαλισμό στον ιδιωτικό τομέα... Το παράδειγμα των ξένων πανεπιστημίων μας διδάσκει επ' αυτού. Ακόμα θα καταργηθούν και τυπικά οι ίσες ευκαιρίες στην εκπαίδευση, επιφέροντας πλήγμα στην κοινωνική κινητικότητα, που συνιστά πρωταρχικό στόχο κάθε αληθινά δημοκρατικής πολιτείας, και της οποίας βασικός μοχλός είναι οι ίσες ευκαιρίες στη μόρφωση, ανεξαρτήτως εισοδήματος. Το δράμα θα είναι ότι όλη η εκπαιδευτική διαδικασία, ξεκινώντας από την πρωτοβάθμια και συνεχίζοντας μέχρι τη μέση θα προσαρμοστούν σταδιακά στο νέο μοντέλο πανεπιστημίου, προετοιμάζοντας τους μαθητές για τις αρχές και τους σκοπούς της ιδιωτικής ανώτατης εκπαίδευσης.

Η μέχρι τώρα εμπειρία

Οι υποστηρικτές της αναθεώρησης διατείνονται ότι τα παραπάνω δεν είναι απαραίτητο να συμβούν και μας ζητούν να πάψουμε να είμαστε κακόπιστοι και να περιμένουμε την ακριβή διατύπωση του νέου άρθρου από τη νέα Βουλή. Ισχυρίζονται ότι το κράτος θα μπορεί, με βάση αυτή και τον εκτελεστικό νόμο που θα ψηφιστεί, να ασκεί εποπτικό έλεγχο σε όλα τα ιδρύματα, ακόμα και στα ιδιωτικά. Αυτό συμβαίνει, όπως ισχυρίζονται, και σε πολλές αναπτυγμένες δυτικές χώρες και το εκεί σύστημα παράγει πολύ καλά αποτελέσματα. Μόνο που δεν αναφέρουν ότι σε πληθώρα άλλων περιπτώσεων, με κορυφαία αυτή των ιδιωτικών ΜΜΕ, που καθιερώθηκαν στην Ελλάδα από τους ίδιους που τώρα επιχειρούν τις αλλαγές στην παιδεία,- ο σημερινός πρόεδρος του ΠαΣοΚ τα καθιέρωσε το (και για αυτό το λόγο) βρόμικο '89, με τη στήριξη της ΝΔ- δε θεσπίστηκε κανένας έλεγχος, με αποτέλεσμα να κυριαρχήσει η ασυδοσία. Το ίδιο θα συμβεί και με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και μάλιστα με την προκλητική επιχορήγηση του κράτους, (οποία

ομοιότης με τα ιδιωτικά ΜΜΕ!) όπως ομολόγησε ο Γιωργιάκης. Και, άλλωστε, γιατί δεν έχουν ελέγξει οι επί σειρά ετών κυβερνώντες και από τα δύο κόμματα το χάος των κέντρων ελευθέρων σπουδών, που λειτουργούν σαν μακάλικα, παρέχοντας αμφιβόλου ποιότητας σπουδές σε αυτούς τους οποίους χωρίς καμία αξιολόγηση έχουν απορροφήσει και που μπορούν να κλείσουν ανά πάσα ώρα και στιγμή, αφήνοντας σύζυλους τους σπουδαστές τους, όπως απέδειξε και η περίπτωση του, πολύ ευυπόληπτου έως τότε, Λαβέρν; Αυτοί είναι που θα ψηφίσουν τώρα αυστηρούς ελέγχους για την ιδιωτική τριτοβάθμια εκπαίδευση; Αλλά, ακόμα και αν όντως τοποθετούνταν αυστηρές δικλίδες, δε θα έπρεπε να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των άλλων κρατών, κυρίως Η.Π.Α και Μ. Βρετανίας, όπως μας προτρέπουν οι υποστηρικτές της αναθεώρησης. Κι αυτό, διότι μπορεί εκεί να ελέγχει το κράτος τους ιδιωτικούς φορείς, πολλοί από τους οποίους είναι όντως πολύ υψηλού επιπέδου, όμως η ύπαρξη ιδιωτικών πανεπιστημίων έχει οδηγήσει σε μεγάλες ανισότητες, αφού εκεί φοιτούν ως επί το πλείστον παιδιά της ανώτερης τάξης. Επιπλέον δεν πρέπει να ξεχάμε ότι στις χώρες με αγγλοσαξωνικό σύστημα υπάρχουν επίσης πολλά δημόσια διεθνώς καταξιωμένα πανεπιστήμια, ενώ σε μια σειρά από άλλες χώρες εξίσου αναπτυγμένες, όπως η Γαλλία και η Γερμανία, τα πανεπιστήμια είναι στη συντριπτική τους πλειονότητα δημόσια και πολύ υψηλού επιπέδου.

Ωθηση στα δημόσια πανεπιστήμια:

Οι θιασώτες της αναθεώρησης υποστηρίζουν ότι η λειτουργία των ιδιωτικών πανεπιστημίων θα δώσει ώθηση στα ευρισκόμενα σε χρόνιο τέλμα δημόσια πανεπιστήμια, ότι θα τα αναγκάσει να γίνουν πιο ανταγωνιστικά. Καταρχάς ανταγωνιστικός με οικονομικούς όρους δε σημαίνει κατ' ανάγκην και υπηρεσίες υψηλού επιπέδου. Θέλουμε φερ' ειπείν χαμηλού κόστους σχολές, που να αντέχουν στον ανταγωνισμό, αλλά με χαμηλή ποιότητα παρεχόμενων σπουδών; **Το ΑΣΚΕ πιστεύει ότι η παιδεία δεν πρέπει να προσεγγίζεται με οικονομικούς όρους.** Πέρα από αυτό όμως, σε ποιον τομέα η συνύπαρξη δημόσιου με ιδιωτικό τομέα διεθνώς και ειδικότερα στην Ελλάδα βελτίωσε το δημόσιο; Μήπως τα δημόσια σχολεία της πρωτοβάθμιας και μέσης εκπαίδευσης έγιναν καλύτερα λόγω της παρουσίας των ευάριθμων ιδιωτικών; **Η βελτίωση ή όχι της δημόσιας εκπαίδευσης, ανώτατης και μη, εξαρτάται αποκλειστικά από την βούληση της πολιτικής ηγεσίας.** Και η σημερινή, και η εν αναμονή, πολιτική ηγεσία έχουν αποδείξει τόσα χρόνια ότι δε διαθέτουν τη σχετική βούληση. Είναι βασικοί υπεύθυνοι για όλα τα νοσηρά φαινόμενα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης: τον κομματισμό, την αναξιοκρατία, τη χειμαζόμενη, λόγω κυρίως της υποχρηματοδότησης, έρευνα, το ελλιπές και κακοπληρωμένο προσωπικό, την ελλιπή υποδομή, τις μη συστηματικές σπουδές με τους αιώνιους φοιτητές, τους περιορισμένους ορίζοντες του ενός συγγράματος, τον περιορισμό της ανθρωπιστικής

διάστασης. **Αν το δημόσιο πανεπιστήμιο νοσεί, αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται το ίδιο αλλαγές και όχι την εισαγωγή του ιδιωτικού.** Όμως αυτές τις αλλαγές το σημερινό πολιτικό σύστημα είναι σαφές ότι δε θέλει να τις πραγματοποιήσει.

Το εξαγόμενο συνάλλαγμα

Δεύτερο επιχείρημα που χρησιμοποιούν οι υποστηρικτές της αναθεώρησης είναι ότι με την ίδρυση των ιδιωτικών στην Ελλάδα θα μειωθεί δραστικά ο αριθμός αυτών που φεύγουν στο εξωτερικό για σπουδές και άρα θα μειωθεί το εξαγόμενο συνάλλαγμα. Αυτό μπορεί να αληθεύει μόνο στην περίπτωση των ιδρυμένων από εγχώριους επενδυτές σχολών, διότι στην περίπτωση των ξένων πανεπιστημίων, τα έσοδα από αυτά θα πηγαίνουν στις μητροπόλεις. Αλλά το πρόβλημα της παιδείας δεν είναι αυτό της εξαγωγής συναλλάγματος. Και, επιτέλους, να σταματήσουμε να πουλάμε ελπίδες και να ωθούμε χιλιάδες παιδιά να σπουδάζουν στο εξωτερικό και να συνωστίζονται σε κλάδους υψηλής ζήτησης, που έχουν ήδη κορεστεί επαγγελματικά, επιτείνοντας έτσι το πρόβλημα της ανεργίας.

Μη κερδοσκοπικά ή μήπως κερδοσκοπικά;

Ισχυρίζονται ορισμένοι ότι δεν πρέπει να ανησυχούμε για το ενδεχόμενο ίδρυσης κερδοσκοπικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, διότι θα πρόκειται για μη κρατικά, μη κερδοσκοπικά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Όμως προς τι τότε η αναθεώρηση, αφού και με την υπάρχουσα διατύπωση του άρθρου 16 αυτό καλύπτεται; Προφανώς πρόκειται για πρόφαση και όχι για επιχείρημα.

Τελευταίο επιχείρημα για άλλη μια φορά είναι η επίκληση της αναγκαστικής αλλαγής, λόγω Ε.Ε. Όμως η Ε.Ε. έχει αφήσει, έστω τυπικά, την παιδεία στο πεδίο δράσης των κρατών μελών. Κι αν αυτό δεν ισχύει, ένας επιπλέον λόγος να αποχωρήσουμε από αυτή!!

Αν κανένα από τα επιχειρήματα που παραθέτουν οι υποστηρικτές της αναθεώρησης δεν ευσταθεί, γιατί τότε αυτή η λυσσαλέα προσπάθεια να περάσει η αναθεώρηση; Μήπως αγνοούν την πραγματικότητα; Όχι! Η αλήθεια είναι ότι η αναθεώρηση του 16 είναι άλλη μια ιστορία εκχώρησης δημόσιας περιουσίας και κατάργησης κοινωνικών δικαιωμάτων. Ο ευρύτερος στόχος της πολιτικής ηγεσίας και των παραγάλων της είναι η κοινωνία των 2/3. Η ιδιωτικοποίηση της Παιδείας θεωρείται σταθμός σ' αυτή την αντιδραστική διαδικασία.

Τουλάχιστον ξεκίνησε διάλογος

Το καλό είναι ότι με αφορμή αυτά, και ειδικά τις αλλαγές στην ανώτατη εκπαίδευση, έχει ξεκινήσει διάλογος μέσα από την αρθρογραφία και, λιγότερο, το ραδιόφωνο, -για την τηλεόραση ούτε λόγος, μόνο κοκορομαχίες βλέπει κανείς- ανάμεσα σε υποστηρικτές και αντιτιθέμενους στις αλλαγές.

Το ΑΣΚΕ πιστεύει στη δημόσια παιδεία σε όλες τις βαθμίδες της. Δεν αρνούμαστε τα όποια προβλήματα υπάρχουν, αλλά αυτά απαιτούν λύσεις στα πλαίσια του δημόσιου χαρακτήρα της.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ, με διαταραχές, Η ΠΡΟΕΚΚΛΟΓΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

βιαστικά, την «επίθεση» στην αμερικανική πρεσβεία και απολαμβάνουν το σάλιο που δημιουργήθηκε. Ελπίζουν ότι θα εξαναγκάσουν τους διστακτικούς και θα ενθαρρύνουν τους πρόθυμους για πλήρη ευθυγράμμιση. Όλοι όμως γνωρίζουν ή, έστω, δαισιθάνονται τι ακριβώς συμβαίνει και η ευθυγράμμιση αυτή δε θα αποδειχθεί εύκολη υπόθεση, ούτε καν για τους πρόθυμους για κάτι τέτοιο. Θα αρκούσε να επαναφερθεί η απειλή για αποκάλυψη στο θέμα των τηλεφωνικών υποκλοπών ... Η στάση, πάντως, της Ντόρας και του Γιωργάκη αναμένεται με ενδιαφέρον.

Εσωτερικές διεργασίες

Η Ν.Δ., οπλισμένη με ευνοϊκές γι' αυτήν σφυγμομετρήσεις, συνεχίζει, φαινομενικά απτόητη, την πορεία της για εκλογές. Δεν επαληθεύτηκαν, για την ώρα, οι φόβοι για γενικευμένη ένταση λόγω του άρθρου 16 (δες το αντίστοιχο άρθρο). Δεν εκδηλώθηκαν, ακόμη, σοβαρές αντιδράσεις για διαφαινόμενες περικοπές, αντί αυξήσεων(!), σε συντάξεις και μισθούς. Μάλιστα προσπαθεί η κυβέρνηση να διαχύσει κάποια αισιοδοξία για λιγότερο σφικτή οικονομική πολιτική ενόψει ευνοϊκών προβλέψεων της Ε.Ε. για την πορεία της οικονομίας μας (η πραγματική κατάσταση της οποίας περιγράφεται σε άλλο άρθρο ...) και άρσης των περιορισμών της, άρα και δυνατότητας παροχών ... Ακόμη και τα προβλήματα από την έξαρση της αστυνομικής βίας και της αναστάτωσης σε λιμάνια, που διαδίδουν ότι οφείλονται σε λανθασμένους χειρισμούς, δε φαίνεται να της δημιουργούν σοβαρά προβλήματα, έχοντας απέναντί της ως αντίπαλο το ΠΑΣΟΚ.

Όμως ανακύπτει σοβαρά πλέον το πρόβλημα της αλλαγής του εκλογικού νόμου, μια που αυτός που θα ισχύσει στις προσεχείς εκλογές εγκυμονεί πολλούς κινδύνους και για τα δύο «μεγάλα» κόμματα. Στη Ν.Δ. θα άρεσε η ιδέα να ανακινήσει το θέμα το ΠΑΣΟΚ κι έτσι με τις ψήφους και των 2 να ισχύσει ο καινούργιος και σ' αυτές τις εκλογές, ώστε να μη θεωρηθεί υπαναχώρηση του Κ. Καραμανλή από τη δήλωσή του ότι αλλαγή του εκλογικού νόμου δικαιολογείται μόνο στην αρχή της θητείας μιας κυβέρνησης. Αυτό, όμως, αποκλείεται να το τολμήσει το ΠΑΣΟΚ, μετά μάλιστα από τη συμφωνία του για το άρθρο 16, έστω και αν διατυμπανίσει την αντίθεσή του στην αλλαγή του άρθρου 24 για τους περιορισμούς στην αποψίλωση των δασών. Και το χειρότερο για τους 2 «μεγάλους» είναι ότι δε φαίνεται να χάνουν την είσοδό τους στη Βουλή ο ΣΥΝ και ο ΛΑΟΣ, άρα το πρώτο κόμμα δύσκολα θα εξασφαλίζει αυτοδυναμία, παρά το πριμ των 40 βουλευτών.

Σοβαρά προβλήματα, για τη δυσκολία της λύσης των οποίων δεν μπορούμε να λυπηθούμε ιδιαίτερα ...

Το ΠΑΣΟΚ, από την άλλη, φαίνεται να εξαντλεί το ρόλο του στο να παρέχει άλλοθι για την παραμονή της

Ν.Δ. στην εξουσία! Η ηγεσία του νόμισε ότι με την πολυδιαφημισμένη αναδιάρθρωση των «καθοδηγητικών» του οργάνων και την αναπαλαίωση τους θα εξασφάλιζε ενίσχυση της επιρροής του, τουλάχιστον. Φυσικά, διαψεύστηκε. Είναι πολύ νωπές οι μνήμες της διακυβέρνησής του και η επανεμφάνιση των εντελώς διαβλητών πρωταγωνιστών του πρόσφατου παρελθόντος μάλλον αποθάρρυνε ακόμη και τους πιο «πιστούς» οπαδούς του, ιδιαίτερα αυτούς, έστω και λίγους, που δε συνδέονται μαζί με όρους συναλλαγής. Και η στάση της ηγεσίας του στο θέμα των ιδιωτικών πανεπιστημίων αποδυνάμωσε ακόμη περισσότερο το όποιο, τεχνητό, κύρος της και εξαγρίωσε τη νεολαία του κόμματος, κάτι που αποτελεί θανάσιμο προεκλογικό κίνδυνο. Ακόμη και αν υπαναχωρήσει την τελευταία στιγμή, όπως υποδεικνύουν όλα τα προσκείμενα ΜΜΕ, η ζημιά έχει ήδη γίνει. Και οι επίδοξοι διάδοχοι караδοκούν. Το μόνο που σώζει για την ώρα τον αρχηγό του (και το ανεκδιήγητο, κυλιόμενο περιβάλλον του) είναι η ανυπαρξία συμφωνίας για τη διάδοχη κατάσταση.

Έτσι, το μόνο που μένει, για την ώρα, είναι η τυφλή αντιπολίτευση κατά πάντων και για όλα όσα το ίδιο έπραττε και πράττει (!), κάτι που μόνο ανακούφιση προκαλεί στην Ν.Δ.

Όμως η λαϊκή αντίδραση για τις πολιτικές και των δύο κομμάτων συνεχώς αυξάνει, η δυσπιστία γιγαντώνεται και αυτό αποτυπώνεται ανάγλυφα και στις διάφορες σφυγμομετρήσεις. Μένει να εκδηλωθεί και στις προσεχείς εκλογές. Δεν υπάρχει άλλη, δημοκρατική, διέξοδος.

Μαθήματα αξιοπρέπειας από έναν...

«τριτοκοσμικό» Ινδιάνο

Ο πρόσφατα εκλεγμένος πρόεδρος της Βολιβίας Έβο Μοράλες δήλωσε πως η χώρα του θα καθιερώσει τη χρήση βίζας για τους Αμερικανούς επισκέπτες ως απάντηση στην ήδη καθιερωμένη αμερικανική βίζα για τους βολιβιανούς. Όπως δήλωσε, «μπορεί να μας θεωρούν τριτοκοσμικούς και φτωχούς, αλλά πιστεύουμε πως η Βολιβία έχει την ίδια αξιοπρέπεια με όλες τις χώρες του κόσμου».

Οι δικοί μας κυβερνώντες γιατί δεν πράττουν αναλόγως, αφού είμαστε μάλιστα η μόνη χώρα της Ε. Ε. για τους υπηκόους της οποίας οι Η.Π.Α. προκλητικά έχουν θεσπίσει τη χρήση βίζας; Η πολιτική μας ηγεσία και τα παπαγαλάκια της θα ισχυριστούν βεβαίως ότι ο απερίσκεπτος πρόεδρος της Βολιβίας δεν έχει εκτιμήσει σωστά τις τρομερές συνέπειες και τις περιπέτειες στις οποίες βάζει τη χώρα του από μια τέτοια κίνηση, τη βέβαιη απώλεια ισχυρών συμμάχων όπως οι Η.Π.Α., διεθνούς στήριξης και την συνεπακόλουθη διεθνή απομόνωση. Όμως με αυτή την πολιτική έχουμε καταντήσει ανυπόληπτοι συνομιλητές στη διεθνή κοινότητα και ανίκανοι να υπερασπιστούμε ακόμα και τα στοιχειώδη συμφέροντα του ελληνισμού. Το ανάστημα των λαών δε μετριέται με το στρέμμα, όπως θα έλεγε ο ποιητής.

Ο ΑΠΑΓΧΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΑΝΤΑΜ

(συνέχεια από τη σελ. 1)

της αναγκαίας αμερικανικής βοήθειας, αλλά ο σκοπός τους δεν επιτυγχάνεται.

Το «αντίπαλο δέος»

Με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και του Συμφώνου της Βαρσοβίας, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους ανακαλύπτουν το «αντίπαλο δέος» στην **ισλαμική τρομοκρατία**, την οποία οι ίδιοι είχαν δημιουργήσει. Ο Σαντάμ προσφέρεται ως βολικός και ακίνδυνος «δαόμονας».

Με την (υπαγορευμένη από τις ΗΠΑ, όπως ομολογήθηκε) εισβολή στο **Κουβέιτ** το 1990 έδωσε τη δυνατότητα στους Αμερικανούς να επέμβουν το 1991 στη Μ. Ανατολή, να εμφανιστούν (μέσω CNN) ως στρατιωτικά ακατανίκητοι (αφού ο στρατός του Σαντάμ δεν έριξε ούτε μια τουφεκιά!) και να δημιουργήσουν στρατιωτικές βάσεις σε συντηρητικές αραβικές χώρες.

Το 2003 οι ανιστόρητοι που κυβερνούν τις ΗΠΑ θεωρούν ότι μπορούν να τρομοκρατήσουν όλο τον πλανήτη και να επιβάλουν τη θέλησή τους παντού. Μαζί με τους συμμάχους τους εισβάλλουν στο Ιράκ, όπου είναι βέβαιοι ότι ο στρατός του Σαντάμ πάλι δε θα ρίξει ούτε μια τουφεκιά και προαναγγέλλουν την ανά μήνα κατάκτηση και μιας χώρας του «άξονα του κακού». Η πανίσχυρη Προεδρική Φρουρά, φόβος και

τρόμος των αντιπάλων του Σαντάμ, εξαφανίστηκε ως δια μαγείας από πρόσωπου γης.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Οι Αμερικανοί βάλτωσαν στο Ιράκ και θεωρούν ότι χρειάζονται πλέον το Σαντάμ μόνο για να προσφέρουν ως δημόσιο θέαμα τον απαγχονισμό του.

Οι συνέπειες του απαγχονισμού

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Σαντάμ είναι πολιτικά υπεύθυνος για σοβαρά εγκλήματα. Αλλά δεν καταδικάστηκε για τα μεγαλύτερα: την προδοσία της πατρίδας του και τα δεινά που προκάλεσε στους γειτονικούς λαούς. Εν πάση περιπτώσει, για εγκλήματα σε βάρος των Ιρακινών πρώτα έπρεπε να απαγχονιστούν ο Μπους και ο Μπλερ και τρίτος ο Σαντάμ. Βεβαίως, θέση του ΑΣΚΕ είναι ότι η θανατική ποινή πρέπει να καταργηθεί για οποιοδήποτε αδίκημα, ιδίως πολιτικό.

Οι Αμερικανοί σχεδίασαν μια Μέση Ανατολή με πολλά μικρά και αδύνατα κράτη, υποτεταγμένα στο Ισραήλ, των οποίων οι ίδιοι και οι σύμμαχοί τους θα εκμεταλλεύονται άγρια και ανενόχλητα τις πλουτοπαραγωγικές πηγές. Εκτίμησή μας είναι ότι ο απαγχονισμός του Σαντάμ, από τους πολλαπλούς στόχους των Αμερικανών, μόνον έναν φαίνεται να προωθεί: το διαμελισμό του ιρακινού κράτους. Ας ελπίσουμε ότι ούτε αυτόν τελικά θα πετύχουν.

Η ΝΕΑ ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ**Αεροδρόμιο: «Μεγαλέξανδρος»!**

Πλησιάζουν κάποιες νέες «διαπραγματεύσεις» για το όνομα των Σκοπίων ενόψει και της εισόδου τους στο ΝΑΤΟ και συζητήσεων για την ένταξή τους στην Ε.Ε. Έτσι τα Σκόπια, γνωρίζοντας καλά ποιοι κυβερνούν (τώρα και πριν) τη χώρα μας, δοκιμάζουν την αντοχή και τις αντιδράσεις του ελληνικού λαού, που (δυστυχώς γι' αυτούς) δεν επαληθεύουν το όνειρο του Μητσοτάκη (και του ΣΥΝ!), δηλαδή να μη θυμάται καν το πρόβλημα του ονόματος της FYROM. Τελευταίο κρούσμα η ονομασία του αεροδρομίου τους : «Μεγαλέξανδρος»!

Η αδράνεια και η υποβάθμιση της σημασίας του νέου ιταμού εγχειρήματος από την πλευρά των ελληνικών (από λόγους ευγένειας δε θέσαμε εισαγωγικά ...) πολιτικών ηγεσιών για πολλούς παραμένουν ανεξήγητες. Κάποιοι, μάλιστα, αφελώς καλοπροαίρετοι, υποπεύονται ότι οι ελληνικές ηγεσίες ευνοούν αυτήν την «μακεδονοποίηση» των σλαβοβουλγαρικής καταγωγής γειτόνων μας, ώστε σε δεδομένη στιγμή να επιχειρήσουν να τους πείσουν ότι είναι ... Έλληνες(!), αφού οι αρχαίοι Μακεδόνες αυτοπροσδιορίζονταν ως τέτοιοι.

Φυσικά, αυτά είναι αστειότητες. Οι ελληνικές ηγεσίες δεν καταρτίζουν μακρόπνοα σχέδια. Το μόνο που τις απασχολεί είναι η εξασφάλιση της εύνοιας των πατρώνων τους και η ως εκ τούτου απόλαυση της δοτής εξουσίας και των εξ αυτής αμοιβών παντός είδους. Γι' αυτό και περιορίζονται στο να δηλώνουν ότι η στάση αυτή των Σκοπίων «δεν συνιστά εποικοδομητική συμπεριφορά» και ότι θα δημιουργηθούν «δυσκολίες»

στις εντάξεις τους σε ΝΑΤΟ και Ε.Ε., αντί να καταγγείλουν αμέσως την «Ενδιάμεση Συμφωνία» και να προβούν στις αυτονόητες ενέργειες, ώστε να επαναφέρουν «στα σύγκαλά τους» τους προκλητικούς σφετεριστές ξένης ιστορίας και τους ονειρευόμενους μεγάλες επικράτειες.

Δυστυχώς, όμως, γι' αυτούς και τους εδώ ανόητους υποστηρικτές τους, ο ελληνικός λαός αγρυπνεί και, ελπίζουμε, εμπράκτως ...

Ελπίζουμε π.χ. ότι οι επρόσωποί μας θα υπενθυμίζουν παντού και διαρκώς ότι, ενώ μέχρι το 1945 οι κάτοικοι του διαμερίσματος των Σκοπίων, που μέχρι τότε ονομαζόταν Βαρντάσκα, έλεγαν πως ήσαν Βούλγαροι, ο Τίτο πρώτος τους βάφτισε απογόνους των ... αρχαίων Μακεδόνων, για ευνόητους λόγους.

Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης...Ευρώπης

«Θα ήταν σπουδαίο να γίνονταν εδώ στην Αθήνα, την ίδια ημερομηνία-25η Μαρτίου- να χτυπούσαν οι καμπάνες των δικών μας ναών, να πανηγύριζε η Αθήνα τη γιορτή της Παναγίας, της Παλιγγενεσίας του '21 και μαζί, ως συστοιχία, την ιδρυτική Συνθήκη της Ευρώπης». Τάδε έφη ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στην παρουσίαση του βιβλίου του Χρήστου Γιανναρά «50 χρόνια Ευρωπαϊκής Ενότητας».

Προφανώς ο Αρχιεπίσκοπος θεωρεί ότι στο συλλογικό υποσυνείδητο του απλού Έλληνα η ένωση των μεγαλοαστών της Ευρώπης για την καταλήστευση των λαών της και ιδίως των περιφερειακών χωρών, όπως της Ελλάδας πρέπει να είναι πηγή έμπνευσης όπως και ο αγώνας για την απελευθέρωση από τον τουρκικό ζυγό, για ελευθερία, για εθνική ανεξαρτησία!!

ΕΚΠΟΙΗΣΗ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ **ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ**

Η κυβέρνηση Καραμανλή φαίνεται να μην ακολουθεί κατά γράμμα στα εθνικά θέματα τη βούληση και επιταγή του διεθνούς παράγοντα (ΗΠΑ, Ε.Ε., Μ. Βρετανία) και να μην ταυτίζεται πλήρως με τους εδώ ακραίους εκπροσώπους του (υπουργός Εξωτερικών, πατήρ, υιός και συν αυτοίς, γιωργακική και εκσυγχρονιστική κάστα του ΠαΣοΚ, νεοφιλελεύθεροι κύκλοι, μερίδα της «αριστεράς και της προόδου» και εγκάθετη διανόηση, σε σύμπνοια με τα κυρίαρχα Μ.Μ.Ε.). Στο εσωτερικό, κοινωνικοοικονομικό μέτωπο όμως είναι απόλυτα συμμορφωμένη, παρά τις κατά καιρούς ενδοκυβερνητικές διαφωνίες, που βλέπουν το φως της δημοσιότητας. Λιτότητα, συνεχής φορολογική επιβάρυνση, μεταφορά πλούτου από τα πολυπληθή κατώτερα κοινωνικά στρώματα στα ανώτερα, αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις» στην ασφάλιση και την εργασία, εκποίηση του δημόσιου πλούτου και της δημόσιας περιουσίας.

Την περίοδο που διανύουμε κυριαρχεί στην πολιτική επικαιρότητα η προωθούμενη πλήρης ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ και των επιχειρήσεων λιμένων Πειραιά και Θεσσαλονίκης. Αυτά στα πλαίσια της πολιτικής που υπαγορεύει η Ε.Ε. και οργανισμοί της παγκοσμιοποίησης (Δ.Ν.Τ., Ο.Ο.Σ.Α., Π.Ο.Ε.) και που μέχρι τώρα έχει οδηγήσει στην ιδιωτικοποίηση της Ε.Τ.Β.Α., του Σκαρामαγκά, της διώρυγας της Κορίνθου, της Ιονικής Τράπεζας και στις εκτεταμένες μετοχοποιήσεις επιχειρήσεων από τους «εκσυγχρονιστές» του ΠΑΣΟΚ, όπως τράπεζες, ΟΤΕ, ΔΕΗ. Τώρα τη σκυτάλη πήρε η «μεταρρύθμιση» της Ν.Δ. με την ολοκλήρωση της πώλησης της Εμπορικής, της Εθνικής, τώρα με τον ΟΤΕ, τα λιμάνια, ενώ έπονται ΔΕΗ, ΕΛΤΑ, Ολυμπιακή και άλλα δημόσια «ασημικά».

Η «ελεύθερη» αγορά

Αυτή είναι η δήθεν διεθνώς καταξιωμένη πολιτική της ελεύθερης, αυτορρυθμιζόμενης (προς όφελος υποτίθεται του καταναλωτή) αγοράς, του «ελεύθερου, υγιούς και ανόθευτου ανταγωνισμού» (αλήθεια πού υπάρχει αυτός;), που οδηγεί σε αναβάθμιση (υποτίθεται) υπηρεσιών και σε χαμηλότερες τιμές. Πολιτική που υπαγορεύει λιγότερο κράτος, αυτό που δημιουργεί στρεβλώσεις στην αγορά και «ευθύνεται για το ισχυρότερο καρτέλ» κατά την πρόσφατη, παροιμιώδη ρήση του προέδρου του Σ.Ε.Β. Κάτι σαν τη δικτατορία της πλειοψηφίας, όπως θα έλεγαν ακραίοι κύκλοι...

Η διεθνής και εγχώρια εμπειρία, όμως, έχουν δείξει τα ακριβώς αντίθετα. Από την απελευθέρωση των τηλεπικοινωνιών και άλλων υπηρεσιών στην Ευρώπη, την ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων στη Μ. Βρετανία, την απελευθέρωση σε τομείς υπηρεσιών υγείας, ενέργειας (ιδιαίτερα στην Καλιφόρνια), σωφρονισμού στις ΗΠΑ, μέχρι την παρουσία του ιδιωτικού τομέα στην Ελλάδα σε μια σειρά από υπηρεσίες, η εικόνα έχει να επιδείξει μόνο ολιγοπώλια, πτώση της απασχόλησης αντί για πτώση τιμών, πτώση

επενδύσεων και μεταφράζεται σε υποβαθμισμένες υπηρεσίες.

Το κράτος και οι επιχειρηματίες

Το κυριότερο επιχείρημα υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων είναι ότι το κράτος, δυσκίνητο και διεφθαρμένο όπως είναι, ιδιαίτερα (πράγματι) στην Ελλάδα, δεν είναι σε θέση να παίξει το ρόλο του επιχειρηματία. Απόδειξη, όπως λέγεται, οι ευάριθμες, ζημιογόνες δημόσιες επιχειρήσεις. Αλλά, καταρχάς, το κράτος δεν είχε ποτέ ως διακηρυγμένο στόχο του να παίξει το ρόλο επιχειρηματία και ορθώς. Η όποια οικονομική δραστηριότητα δε στόχευε στο κέρδος και τη μεγιστοποίησή του, αλλά πρωτίστως στην κάλυψη ανθρώπινων και κοινωνικών αναγκών (εξ ου και ΔΕΚΟ). Όμως δε μας εξηγούν οι δημοσιολογούντες θιασώτες της άποψης (πολλοί από τους οποίους είναι βασικοί υπεύθυνοι τα τελευταία 30 χρόνια για τη διαφθορά, δυσκίνησία, αναξιοκρατία και υφαρπαγή του πλούτου των δημοσίων επιχειρήσεων) για ποιο λόγο η ύπαρξη ζημιογόνων δημόσιων επιχειρήσεων σημαίνει την ανικανότητα του κράτους-επιχειρηματία, ενώ δε σημαίνει το ίδιο για τον ιδιωτικό τομέα η ύπαρξη αναριθμητών ιδιωτικών που είναι χρόνια προβληματικές ή πτωχεύουν. Και γιατί να μην πληρώσει το τίμημα αυτός που κακοδιαχειρίζεται τις δημόσιες επιχειρήσεις, που είναι οι μέχρι τώρα κυβερνώντες και οι διορισμένοι από αυτούς διοικητές τους; Το παραπάνω επιχείρημα δεν είναι παρά πρόφαση, διότι στην ουσία **μας ζητούν να πουλήσουμε κερδοφόρες επιχειρήσεις όπως ο ΟΤΕ**. Άλλωστε γι' αυτά τα «φιλέτα» ενδιαφέρεται ο ιδιώτης, ο οποίος, ούτως ή άλλως, δεν αναλαμβάνει τα χρέη των προβληματικών, σύμφωνα και με την πάγια τακτική που υπαγορεύει τα κέρδη στους λίγους και τα χρέη στο λαό. Γι' αυτό και πρόκειται για ξεπούλημα, αφού εκτός των άλλων το τίμημα πάντοτε είναι πολύ μικρότερο της πραγματικής αξίας.

Η κάλυψη των ελλειμμάτων

Δεύτερο επιχείρημα που χρησιμοποιείται είναι ότι το κράτος θα εισπράξει χρήματα, για να καλύψει ελλείμματα. Όμως ο ΟΤΕ επρόκειτο να πουληθεί το 1993 από τον «επίτιμο» αντί 500εκ. δολαρίων και εν τω μεταξύ το ελληνικό δημόσιο έχει εισπράξει 7,5 δις ευρώ από μερίσματα, που χρησίμευσαν για κάλυψη ελλειμμάτων και για κοινωνική πολιτική. Πού θα πάνε τα χρήματα αυτά την επαύριο της πώλησης;

Ειδικά για τον ΟΤΕ, που χρησιμοποιήθηκε για χρόνια (κυρίως από το Πα.Σο.Κ.) για την τακτοποίηση στρατιών ολόκληρων κομματικής πελατείας και αφού λεηλατήθηκε προς χάριν κυρίως του Κόκκαλη και των Γερμανών με τις προμήθειες και τους τυχοδιωκτισμούς στην Αν. Ευρώπη και χρησίμευσε για την εξασφάλιση ημέτερων επιχειρηματιών με αμφισβητούμενες εξαγορές, τώρα ήρθε η ώρα της πλήρους εκχώρησης, ως συνέχεια της διαδικασίας που ξεκίνησε ο Σημίτης με τη μετοχοποίηση, που ολοκληρώνει τώρα ο Καραμανλής με την παραχώρηση της διοίκησης. Για να γίνει όμως αυτό έπρεπε προηγουμένως να μειωθεί

το προσωπικό, ιδιαίτερα τα ρετιρέ και να ελαστικοποιηθούν οι εργασιακές σχέσεις κι αυτό φυσικά να το επωμιστεί ο φορολογούμενος. Γι' αυτό η Ν.Δ. με τη συναίνεση της συνδικαλιστικής ηγεσίας του ΟΤΕ, δηλ. του Πα.Σο.Κ., προώθησε το **ελαστικό ωράριο** και την **εθελούσια έξοδο**. Το κόστος της τελευταίας ήταν δυσβάσταχτο, με συντάξεις και εφάπαξ ρετιρέ (οποία αντίφαση!) για εργαζόμενους στην πιο παραγωγική ηλικία, που τώρα οδεύουν στους ανταγωνιστές. Και τώρα η πλήρης ιδιωτικοποίηση. Ποιος όμως εγγυάται ότι ο οργανισμός θα συνεχίσει να καλύπτει το σύνολο της ιδιόμορφης γεωγραφικά ελληνικής επικράτειας, συνεχίζοντας το επιτελικό, στρατηγικό και εθνικό του έργο; Ποιος θα εγγυηθεί τη διασφάλιση του απορρήτου των τηλεπικοινωνιών των Ενόπλων Δυνάμεων; Κι αυτοί που ισχυρίζονται ότι ο ΟΤΕ είναι ακριβός, μη ανταγωνιστικός, ξεχνούν ότι τα τιμολόγια άρχισαν ν' ανεβαίνουν όταν μετεξελίχθηκε σε Α.Ε., δηλ. σε εταιρεία με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Και βέβαια οι τρεις από τους τέσσερις φερόμενους ως αγοραστές (D. Telekom, F. Telecom, Austria Telekom) **είναι επιχειρήσεις που ελέγχονται από το κράτος**, ακολουθώντας τη νέα μόδα του ευρωπαϊκού οικονομικού εθνικισμού, που διατηρεί στρατηγικές επιχειρήσεις στο δημόσιο και αναδεικνύει εθνικούς πρωταθλητές και ολιγοπώλια στην Ε.Ε. και απαγορεύει την πώληση αυτών των επιχειρήσεων σε ξένους. Αυτά όμως για τους ισχυρούς (κυρίως Γερμανία και Γαλλία). Για τις χώρες, όπως η Ελλάδα, με δοτές κυβερνήσεις, επιβάλλουν άλλα ... Αλλά, αν δεν ήταν δοτές, θα ανήκαν στην Ε. Ε.;

Στα κερδοφόρα λιμάνια Πειραιά και Θεσσαλονίκης έχει στηθεί το ίδιο σκηνικό. Εδώ ο στόχος είναι εύκολος: η εξολόθρευση της (υπαρκτής) συντεχνίας των λίγων αδρά αμειβόμενων, λόγω υπερωριών, εργατών. Ποιος όμως τους συντήρησε τόσα χρόνια και γιατί η λύση να μην είναι η μείωση των υπερωριών υπερωριών και η πρόσληψη και άλλων εργαζομένων; Πάντως, οι τελευταίες εξελίξεις στα λιμάνια με την οπισθοχώρηση της κυβέρνησης και την αναβολή ουσιαστικά της ιδιωτικοποίησης έδειξε πόσο δύσκολα θα προωθηθούν και στο μέλλον τέτοιες αλλαγές.

Η πολιτική «αντιπαράθεση»

Κυρίως το ζήτημα του ΟΤΕ έχει προκαλέσει έντονη αντιπαράθεση κυβέρνησης-αντιπολίτευσης. Η αντίθεση όμως του Πα.Σο.Κ είναι λεκτική και ψηφοθηρική, παρά την αποχώρηση από τη Βουλή, αφού ο ανεκδιήγητος αρχηγός του δήλωσε απλά ότι «η κυβέρνηση πουλάει χωρίς να είναι βέβαιο το τίμημα, ο αγοραστής και οι όροι» εννοώντας ότι εκείνος θα πουλούσε καλύτερα. Όσο δε για την ενδοκυβερνητική αντιπαράθεση, που υποτίθεται πως αφορά γενικά στις ιδιωτικοποιήσεις, αυτή, παρά το γεγονός ότι μπορεί να εκφράζει πραγματικές διαφορές μεταξύ λαϊκής δεξιάς και ακραιφνώς νεοφιλελεύθερων, θυμίζει περισσότερο το «διαφωνούμε στα λόγια, αλλά συμφωνούμε στην υπογραφή».

Η θέση του ΑΣΚΕ

Το ΑΣΚΕ είναι αντίθετο με την εκποίηση του εθνικού πλούτου όχι μόνο επειδή είναι χαμηλό το αντίτιμο σε σχέση με την πραγματική αξία, αλλά κυρίως επειδή θεωρεί απαράδεκτη την πώληση αυτή καθαυτή επιχειρήσεων που το δημόσιο έχει υποχρέωση και συμφέρον να διατηρήσει. Σε μια εποχή που χώρες, όπως η Νορβηγία, εθνικοποιούν περαιτέρω τα πετρέλαιά τους, είναι ανάγκη για κάθε κοινωνία, για κάθε χώρα που θέλει να αναπτυχθεί οικονομικά, να διατηρήσει υπό δημόσιο έλεγχο στρατηγικούς τομείς, όπως οι τηλεπικοινωνίες, η ενέργεια, υπηρεσίες όπως η υγεία, η παιδεία, οι αερομεταφορές, και η βαριά (όποια στην Ελλάδα) βιομηχανία στα πλαίσια μιας ανεξάρτητης οικονομικής πολιτικής που έχει ως προϋπόθεση την άμεση έξοδο από την Ε.Ε..

Κύπρος, Ε.Ε. και τουρκική ένταξη

Στη σύνοδο των 25 υπ. Εξ. στις Βρυξέλες στις 11/12/06 συνέβησαν τα αναμενόμενα, δυσμενή για τον ελληνισμό. Συζητούσαν επί 10 ώρες εάν η Τουρκία θα ανοίξει κάποια λιμάνια στα κυπριακά πλοία και κανείς (ούτε οι αντιπροσωπείες Ελλάδας και Κύπρου) έθεσε καν για συζήτηση (πολύ δε περισσότερο για απόφαση) την υποχρέωση της Τουρκίας να αποσύρει τα στρατεύματα κατοχής και τους εποίκους, να επιτρέψει την επιστροφή των προσφύγων στις περιουσίες τους και να άρει το casus belli στο Αιγαίο.

Έτσι η εισβολή και η κατοχή θα φαίνεται ότι έγιναν για άλλη μια φορά αποδεκτές από τους 25 (και από Ελλάδα και Κύπρο) και η Τουρκία θα θεωρεί τα τετελεσμένα του Αττίλα ως δεδομένα σε οποιαδήποτε μελλοντική διαπραγμάτευση του Κυπριακού. Το πιο δυσάρεστο είναι ότι κανείς επίσημος σε Ελλάδα και Κύπρο, ούτε φυσικά κανένα από τα ΜΜΕ των νταβατζήδων, κατέληξε (ακόμη) στο συμπέρασμα ότι η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. επιφέρει (εκτός από την αποδυνάμωση της κυπριακής οικονομίας και τη διάλυση της κυπριακής κοινωνίας) μεγάλη ζημιά στο εθνικό θέμα.

Όλα τα άλλα είναι δευτερεύοντα.

Οι Αγγλοαμερικανοί

Οι Αγγλοαμερικανοί επιθυμούν την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. για να ολοκληρώσουν τον από Ανατολάς έλεγχο της Ε.Ε. και να εντείνουν τις διαλυτικές τάσεις στο εσωτερικό της. Επιπλέον η Βρετανία επιδιώκει με κάθε τρόπο (και μέσω της ένταξης της Τουρκίας) να εκδικηθεί την Κύπρο και τον Ελληνισμό γενικά για την απείθεια που επέδειξε στο παρελθόν προς την Αυτοκρατορία της Αυτής Μεγαλειότητας.

«Καλή αρχή» για το νέο Γ.Γ. του Ο. Η. Ε.

Η πρώτη δήλωση του νέου Γ.Γ. του Ο.Η.Ε. Μπαν Κι Μουν έγινε για να υποστηρίξει τον απαρχονισμό του Σαντάμ. Μήπως μπερδεύτηκε ο άνθρωπος και νόμισε ότι ορκίστηκε βοηθός του υπουργού Εξωτερικών των Η.Π.Α.;

Οι εκδόσεις του ΑΣΚΕ

Υπενθυμίζουμε τις 4 εκδόσεις του ΑΣΚΕ

ΑΣΚΕ-1: «*Από την αντιεισήγηση μέχρι την ίδρυση του ΑΣΚΕ*», Β' έκδοση, Οκτώβριος 2005, 39 σελίδες, κόστος 5 ευρώ.

ΑΣΚΕ-2: «*Η πολιτική και στρατιωτική εξάρτηση της Ελλάδας – Ο αγώνας για την Εθνική Ανεξαρτησία*», έκδοση 1986, 134 σελίδες (μικρού μεγέθους), κόστος 5 ευρώ.

ΑΣΚΕ-3: «*Κύπρος*», Β' έκδοση, Οκτώβριος 2005, 73 σελίδες, κόστος 5 ευρώ. Περιέχει τα εξής μέρη:

- 1° Ένα σύντομο ιστορικό.
- 2° Διαπραγματεύσεις – Συμφωνίες.
- 3° Το σχέδιο Ανάν.
- 4° Η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε.
- 5° Μια άλλη πολιτική για την Κύπρο.

ΑΣΚΕ-4: «*Η Ελλάδα στην ΕΟΚ/Ε.Ε. – Η αποχώρηση από την Ε.Ε. όρος επιβίωσης και προόδου*». Α' έκδοση, Οκτώβριος 2006. Αποτελείται από 99 σελίδες, κοστίζει 10 ευρώ, περιέχει μια εισαγωγή με την ιστορία της ευρωπαϊκής ενοποίησης και 4 μέρη:

- 1° Ε.Ο.Κ./Ε.Ε. και δημοκρατία
- 2° Ελληνική εξωτερική και αμυντική πολιτική και Ε.Ε.
- 3° Η ελληνική οικονομία και η Ε.Ο.Κ./Ε.Ε.
- 4° Ελληνικός πολιτισμός και Ε.Ε.

Δυσκολίες στην προπαγάνδισή του νεοφιλελευθερισμού και της «ελεύθερης αγοράς»

Στην «Καθημερινή», κύριο και «σοβαρό» εκφραστή του κατεστημένου στη χώρα μας, γράφτηκαν στις 7/1/2007 ως κύριο άρθρο τα κάτωθι: «*Η προστασία έχει κόστος.*

Οι Έλληνες κατάλαβαν την αναγκαιότητα της απελευθέρωσης των αγορών και ότι τα προστατευτικά μέτρα κατοχυρώνουν τελικά μόνο τα συμφέροντα των ολίγων εξόδοις των πολλών.

Ενώ όμως η ανάγκη απελευθέρωσης των αγορών γίνεται κοινή πεποίθηση, η κυβέρνηση μοιάζει να μην τολμά να διαφυλάξει τα χρήματα των πολιτών, απελευθερώνοντας τις αγορές. Οι υπαναχωρήσεις στα λιμάνια και στο ψωμί δείχνουν ότι οι συντεχνίες επιτυχημένα ποντάρουν στο φόβο του πολιτικού κόστους.

Το ζήτημα όμως είναι ότι η συντήρηση του προστατευτισμού βαρύνει οικονομικά τους πολλούς. Και αυτό τελικά μεταφράζεται σε σημαντικότερο πολιτικό κόστος.»!!

Είναι πράγματι προκλητικοί. Πού είδε ο αρθρογράφος την αποδοχή μιας τέτοιας «αναγκαιότητας» και πού αυτή την «κοινή πεποίθηση»; Όταν μάλιστα σε άλλο άρθρο του ίδιου φύλλου της «Κ» γράφεται υπό τον τίτλο «*Όσα δε λύνει η αγορά*»:

Η αγορά είναι σκληρή προς τους αδύνατους και ευνοϊκή προς τους δυνατούς, ενώ όλοι πρέπει να μπορούν να ζήσουν αξιοπρεπώς.

Και, δυστυχώς για τον αρθρογράφο, ακολουθεί στο ίδιο φύλλο άλλη ανάλυση για «*Το τέλος του νεοφιλελευθερισμού*»!! Στο ίδιο φύλλο!!

Η σύνοδος των μελών του ΑΣΚΕ

Στο τέλος Ιανουαρίου θα πραγματοποιηθεί η τακτική σύνοδος των μελών του ΑΣΚΕ.

Θα γίνει συζήτηση για τα ζητήματα της πολιτικής επικαιρότητας, που καλύπτονται από τα κείμενα της «Ε».

Θα ακολουθήσει απολογισμός της δραστηριότητας του κόμματος το προηγούμενο εξάμηνο και τέλος θα σχεδιαστεί η δραστηριότητα για το επόμενο εξάμηνο.

Στα πλαίσια αυτά περιλαμβάνονται:

α) Η έκδοση της νέας μας προκήρυξης του 2007 (τα μέλη να ετοιμάσουν προτάσεις για το περιεχόμενό της).

β) Προτάσεις για τις νέες μας εκδόσεις.

γ) Προγραμματισμός των επόμενων εσπερίδων.

δ) Προετοιμασία της πολιτιστικής εκδήλωσης που θα πραγματοποιήσει και φέτος η νεολαία του ΑΣΚΕ στο τέλος Απριλίου.

Φυσικά κάθε δίμηνο τακτικά θα συνεχίσει να εκδίδεται η «Ενημέρωση».

Ιδιαίτερα θα μας απασχολήσει η προσπάθεια να αντιμετωπίσουμε τις οικονομικές δυσκολίες, ώστε να μπορέσει το ΑΣΚΕ να πάρει μέρος στις επόμενες εθνικές εκλογές.

Οι Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και οι προστάτες τους

Ωστε έτσι. Οι Αμερικανοί (οι ΗΠΑ, βέβαια, γιατί στο Νότο τα πράγματα άλλαξαν πια) και οι Δυτικοευρωπαίοι είναι έμπλεοι οργής κατά Ρωσίας και Λευκορωσίας, επειδή δεν επιτρέπουν τη δράση στα εδάφη τους των περιώνυμων Μ.Κ.Ο., που χρηματοδοτούνται και, φυσικά, κατευθύνονται από τους πάτρωνές τους στην υπονομευτική δράση τους.

Ακόμα, η σημαία του παγκοσμιοποιημένου φιλελευθερισμού, ο αγγλικός Εκόνομιστ, εκφράζει τον αποτροπιασμό του για τον απαράδεκτο (!) Ούγκο Τσάβες της Βενεζουέλας και τους συμμάχους του, οι οποίοι απαγόρευσαν πρόσφατα τη δράση των Μ.Κ.Ο. που χρηματοδοτούνται από το εξωτερικό.

Πότε, επιτέλους, θα γίνει και εδώ κάτι ανάλογο γι' αυτές τις ξεφωνημένες οργανώσεις;

Δίδυμοι Πύργοι = Περλ Χάρμπορ

Επιτέλους, η αποκάλυψη και επίσημα μάλιστα (!), όπως γράφτηκε και στην «Καθημερινή». Ο εσμός των πιστών της Παλαιάς Διαθήκης (Νεοδεξιοί και Εβραίοι των ΗΠΑ), 4 χρόνια πριν από το χτύπημα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001, έγραφαν (Γούλφοβιτς):

«Για να κατακτήσουν οι ΗΠΑ την παγκόσμια κυριαρχία, πρέπει να δημιουργηθεί ένα νέο Πέρλ Χάρμπορ, ώστε να εξοργιστεί ο λαός των ΗΠΑ και να κινητοποιηθεί».

Και μόλις κατέκτησαν την εξουσία, νάτο το Πέρλ Χάρμπορ (δηλαδή η στημένη επίθεση) με το χτύπημα στους Δίδυμους Πύργους. Είναι άραγε καλό σημάδι, που άρχισαν οι ίδιοι (δηλαδή οι εσωτερικοί τους αντίπαλοι) να τα βγάζουν στον αέρα;

Η επίσκεψη του Πάπα στο Φανάρι (και του Χριστόδουλου στο Βατικανό)

Πριν από περίπου 2 μήνες ο Πάπας Βενέδικτος επισκέφτηκε το Φανάρι (και, κυρίως, την Τουρκία) και μετά από λίγο ο προκαθήμενος της Ελλαδικής Εκκλησίας τον Πάπα στο Βατικανό, με επισημότητα πολλή και «φιλοφρονήσεις» ουκ ολίγες.

Για την πρώτη επίσκεψη πολύ μελάνι χύθηκε και, κατ' αρχήν, δικαίως. Σε πρώτο επίπεδο, δηλαδή στην επιφάνεια και για τις εντυπώσεις, το ταξίδι στόχευε στην ενίσχυση της θέσης και του κύρους του οικουμενικού (έτσι τον προσφώνησε ο Πάπας παρά την τουρκική «οργή») Πατριάρχου, που χειμάζεται τον τελευταίο καιρό, παρά τις δηλώσεις ευπειθειας (ίσως και λόγω αυτού...) και «αγάπης προς τον τουρκικό λαό»! Είναι όμως τουλάχιστο συζητήσιμο αν αυτός ήταν ο πραγματικός παπικός στόχος.

Είναι γνωστό το **ενδιαφέρον των ΗΠΑ** τα τελευταία 90 χρόνια για το Φανάρι, που το ήθελαν φραγμό στις ... οικουμενικές φιλοδοξίες της τρίτης «Ρώμης», της Μόσχας. Γι' αυτό ευχαρίστως είδαν, τουλάχιστο ..., την επίσκεψη αυτή. Όμως άλλες είναι οι σύγχρονες συγκυρίες και προτεραιότητες. **Επιθυμούν διακαώς την είσοδο (όχι την ενσωμάτωση) της Τουρκίας στην Ε.Ε.**, αλλά υπάρχουν πολλές επιφυλάξεις (περά από τις άλλες δυσκολίες) του ισλαμικού στοιχείου απέναντι στη «χριστιανική» Ε.Ε., κάτι που εντάθηκε από τις «άκαιρες» προ καιρού δηλώσεις, έστω και παρεξηγημένες, του Πάπα κατά του Ισλάμ. Καιρός, λοιπόν, να λειανθεί το έδαφος και να αμβλυνθούν οι φοβίες. Αυτός μάλλον ήταν ο κύριος στόχος.

Κέρδισε κάτι το Φανάρι; Εν πρώτοις κέρδισε το Βατικανό. Ήρθε στο Πατριαρχείο, «συλλειτούργησε» με τον Πατριάρχη, προσκύνησε όμως και στο Μπλε Τζαμί και δεν είπε λέξη για τα προβλήματα που αντιμετωπίζει ο Βαρθολομαίος. Ενισχύθηκε όντως το κύρος, του Πάπα όμως, που εμφανίστηκε ως ο εκπρόσωπος της Δύσης, όπου «θέλουν να ανήκουν» και οι λαοί της Μ. Ασίας. Όσο για το Πατριαρχείο, ίσως κάτι να πέτυχε σε πρώτη εντύπωση. Σε δεύτερη όμως ματιά το να επικαλείται τη ... βοήθεια του προαιώνιου αντίπαλου και έμμεσα να δηλώνει **υποταγή εξ ανάγκης** σ' αυτόν, μάλλον υπογράμμισε την αδυναμία του να αντιδράσει με τις, όποιες, δικές του δυνάμεις. Και μάλλον ο Μάρκος ο Ευγενικός θα εθλίβη, τουλάχιστον.

Το αντίθετο δρομολόγιο ακολούθησε ο κ. Χριστόδουλος στο, μικρότερης, σημασίας, ταξίδι του. Τον υποδέχτηκαν με εξαιρετικές τιμές και, μια που είχε προηγηθεί η επίσκεψη του προηγούμενου Πάπα στην Αθήνα, δε δόθηκε η εντύπωση υποταγής (παρά τα διπλωματικά λεχθέντα περί «ενώσεως» κλπ). Το κύρος και η διεθνής εικόνα του προκαθήμενου βελτιώθηκαν και έτσι οι φιλικές σχέσεις, όπως ελπίζεται, με τον **Πατριάρχη Αλέξιο**, θα εδράζονται σε πιο στέρεο έδαφος και μάλλον ευκολότερα θα γίνουν πιστευτές οι

εξηγήσεις προς τα εκεί, που ενδεχομένως δικαιολογήμενα, θα υπάρχει κάποια ανησυχία.

Τα διπλωματικά ταξίδια γενικά, πάντως, μάλλον ωφελούν παρά βλάπτουν, όταν υπάρχει προσοχή και, κυρίως, όχι βιασύνη.

Λωράκια στους «νταβατζήδες»: συνέχεια με το Βοτανικό...

Η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει την πολιτική Σημίτη ως προς την κατασκευή γηπέδων ποδοσφαίρου για τους μεγάλους συλλόγους, στην πραγματικότητα για τους ιδιοκτήτες τους. Μετά τη σκανδαλώδη σύμβαση για το «Καραϊσκάκη», που υπέγραψε ο Σημίτης, με την οποία χάρισε ένα στάδιο της Ελληνικής Ολυμπιακής Επιτροπής όχι στον Ολυμπιακό αλλά στον Κόκκαλη, για να το γκρεμίσει και να το εκμεταλλεύεται για 50 χρόνια(!), τώρα έπεται το γήπεδο του ΠΑΟ, για λόγους «ίσης μεταχείρισης».

Το στάδιο θα κατασκευασθεί από το δήμο, δηλαδή από το φορολογούμενο, με το πρόσχημα της διπλής ανάπλασης των περιοχών του Βοτανικού και της Λεωφόρου Αλεξάνδρας, αλλά θα το διαχειρίζεται αποκλειστικά ο πρόεδρος της ΠΑΕ Παναθηναϊκός ως κυρίαρχος ενοικιαστής, που θα μπορεί στο μέλλον να αποκτήσει κυρίαρχα δικαιώματα σε οριζόντιες και κάθετες ιδιοκτησίες, μέσω της γνωστής δημιουργικής ασάφειας.

Φαίνεται ότι το «όπιο» που δίνουν οι μεγαλοϊδιοκτήτες στις στρατιές των πιστών τους, για να ξεχνούν τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν, πρέπει να το πληρώνει όλος ο ελληνικός λαός...

Λωράκια και στους καναλάρδες της περιφέρειας με κοινοτικό γρήμα

Μαθαίνουμε από τις εφημερίδες ότι μεγάλο μερίδιο από τα κοινοτικά πλαίσια στήριξης θα διατεθεί από τον υπουργό Τύπου κ. Ρουσόπουλο για την ενίσχυση των καναλιών με τοπική λήψη από Αθήνα και την περιφέρεια, συνεχίζοντας έτσι τις πρακτικές των καθεστωτικών (όπως ο ίδιος τους χαρακτήριζε ως αντιπολίτευση) προκατόχων του. Συγκεκριμένα θα ενισχυθούν 235 κανάλια, πολλά από τα οποία έχουν αρχίσει ήδη τις ... διθυραμβικές κριτικές προς τον κύριο Ρουσόπουλο.

Η αντιπολίτευση, παρόλα αυτά, αντιδρά γλιαρά, αν δεν σιωπά, αφού προφανώς γνωρίζει ότι είναι πάγια τακτική της Ε.Ε. να χρηματοδοτεί επιχειρήσεις τύπου, προκειμένου να συμμετέχουν στην πλύση εγκεφάλου, που στόχο έχει να μας πείσει πόσο έχουμε ωφεληθεί ως τώρα από τη συμμετοχή μας στην Ε.Ε..

Αλήθεια, η στήριξη αυτή δε συνιστά παραβίαση των κανόνων του «ανόθευτου ανταγωνισμού», σύμφωνα με τις οδηγίες της Ε.Ε.; Γιατί σε αυτές τις περιπτώσεις δεν προσφεύγουν τα κοινοτικά όργανα εναντίον της Ελλάδας, όπως έχουν πράξει μέχρι τώρα πολλές φορές, όπως στην περίπτωση της Ολυμπιακής; Ίσως ο εκμαυλισμός της κοινής γνώμης δεν εμπίπτει στους κοινοτικούς κανόνες λειτουργίας της αγοράς...

ΤΑ ΧΡΕΗ ΑΥΞΑΝΟΥΝ**(Επιτακτική ανάγκη για μια άλλη πολιτική)**

Θηλειά για τη χώρα και την κοινωνία αποτελεί η ραγδαία αύξηση των χρεών δημόσιων και ιδιωτικών, που θα υποθηκεύσει το μέλλον και των επόμενων γενεών, αν συνεχισθεί η πολιτική που τα προκάλεσε και έχει ως χρονική αφετηρία και βασικό αίτιο την ένταξή μας στην ΕΟΚ-ΕΕ.

Ήδη το δημόσιο χρέος έχει φτάσει τα 226 δισ. ευρώ, τα χρέη των νοικοκυριών τα 80 δισ. ευρώ και των ασφαλιστικών φορέων τα 300 δισ. ευρώ. Το έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών ανήλθε στο ύψος-ρεκόρ των 18,08 δισ. ευρώ στο τέλος Οκτωβρίου (10% του ΑΕΠ). Μάλιστα το χρέος αυξήθηκε κατά 33 δισ. ευρώ μετά τις εκλογές του 2004, χωρίς να συνυπολογιστούν οι εγγυήσεις που παρέχει το Δημόσιο στις ΔΕΚΟ και στα Ταμεία, για να συνάψουν δάνεια. Πριν τις εκλογές του Μαρτίου του 2004 το ύψος των εγγυήσεων αυτών ήταν 12,3 δισ. ευρώ, ενώ σήμερα έχει ξεπεράσει τα 17 δισ. ευρώ. Ο υφυπουργός Οικονομίας Π. Δούκας δήλωσε ότι «το 2007 θα πληρώσουμε 88 δισ. και θα εισπράξουμε 55 δισ. ευρώ (φόροι, μερίσματα, έσοδα από την Ε.Ε., μισθώματα κ.ά.). Η διαφορά των 35 δισ. ευρώ θα καλυφθεί με δανεισμό». Δηλ. κάθε μέρα θα δανειζόμαστε 100 εκ. ευρώ!

Σημειώνεται ότι με 35 δισ. ευρώ καλύπτεται η μισθοδοσία των δημοσίων υπαλλήλων και οι συντάξεις τους. Κάθε χρόνο μόνο για τόκους το δημόσιο, δηλ. ο ελληνικός λαός, πληρώνει πάνω από 10 δισ. ευρώ και για χρεωλύσια πάνω από 25 δισ. ευρώ.

Όλ' αυτά σημαίνουν ότι η χώρα καταναλώνει περισσότερα απ' όσα παράγει. Το Δημόσιο και οι ασφαλιστικοί οργανισμοί ζουν με δανεικά και πολλά νοικοκυριά ικανοποιούν τις βασικές τους καταναλωτικές ανάγκες με τον υπερβολικό δανεισμό.

Το δημόσιο χρέος αυξήθηκε ονομαστικά από 310 εκ. ευρώ το 1981 σε 4,3 δισ. ευρώ το 1991 και σε 226 δισ. ευρώ σήμερα. Γιατί άραγε ;

Χώρα και κοινωνία σε αδιέξοδο

Θυμίζουμε ότι η Αργεντινή, με πληθυσμό 36 εκ., το 2001 χρεωκόπησε με χρέος 173 δισ. δολάρια (138,5 δισ. ευρώ), δηλ. πολύ μικρότερο της χώρας μας, επειδή το ΔΝΤ διέκοψε το δανεισμό, εκβιάζοντάς την για σκληρότερη λιτότητα, προκειμένου να εξασφαλίσει τις τράπεζες που τη δάνειζαν. Ποιος έχει αναρωτηθεί τι θα γίνει αν αυτό συμβεί στην Ελλάδα, θυμίζοντας ότι η Ε.Ε. σε περίπτωση χρεωκοπίας μιας χώρας-μέλους την παραπέμπει για τα «πρωτόκολλα» στα νύχια του ΔΝΤ, που είναι ισχυρότερο προπύργιο του νεοφιλελευθερισμού και της παγκοσμιοποίησης από την Ε.Ε. Και όχι μόνο αυτό. Το αδιέξοδο είναι ορατό, αφού η συνεχής αύξηση των τοκοχρεωλυσίων καθιστά αναπόφευκτο το δανεισμό ακόμη και για στοιχειώδεις λειτουργικές δημόσιες δαπάνες. Δεδομένου δε ότι αυξάνει και ο δανεισμός νοικοκυριών και επιχειρήσεων συντελείται μια θηριώδης αναδιανομή του πλούτου υπέρ των ολίγων (τραπεζών, διαπλεκόμενων

μεγαλοεργολάβων κ.λ.π.), που συνεισφέρουν όλο και λιγότερους φόρους, ενώ των πολλών περιορίζονται τα εισοδήματα, άρα και η δυνατότητα των κυβερνώντων να τους υπερφορολογήσουν. Συνεπώς δε θέλουν ν' αυξήσουν τη φορολόγηση των ολίγων και δεν μπορούν ν' αυξήσουν ουσιαστικά ούτε τη φορολόγηση των πολλών. Τους απομένει δηλ. έτσι μόνο ο δανεισμός.

Τη δήθεν ανάπτυξη που επικαλούνται την περιορίζουν στην αύξηση του ΑΕΠ, η οποία γίνεται με δανεισμό. Για 1 ευρώ αύξηση δανειζόμαστε 5.

Αν υπήρχε πραγματικά ελληνική κυβέρνηση δε θα ξεπουλούσε, κατ' επιταγήν της Ε.Ε., τις δημόσιες επιχειρήσεις, από τις οποίες έχει έσοδα, ούτε τη δημόσια περιουσία, από την οποία εισπράττει μισθώματα, και μάλιστα για μόλις 1,7 δισ. ευρώ από τις αποκρατικοποιήσεις του 2007, τα οποία θα είχε σε 2-3 χρόνια, αν δεν τα πουλούσε. Δε θα μείωνε τη φορολογία των κερδών, χωρίς μάλιστα να υποχρεώνει τους επιχειρηματίες να επενδύουν στη χώρα. Αντίθετα οι κυβερνώντες τους χρηματοδοτούν, μέσω επιδοτήσεων της Ε.Ε, να φεύγουν από την Ελλάδα, να επενδύουν τα κέρδη τους στο εξωτερικό (πρόσφατο παράδειγμα τράπεζας, η Eurobank, που καλούσε τους Έλληνες να επενδύσουν σε τουρκικές μετοχές και ομόλογα).

Μία πραγματικά ελληνική κυβέρνηση, όχι κατ' ανάγκη με σοσιαλιστικό προσανατολισμό, θα έκανε τα πλέον βασικά αυτονόητα:

-Θα θεωρούσε ζήτημα επιβίωσης την ανάπτυξη της χώρας ως παραγωγού, ώστε να μειωθούν οι εισαγωγές και να υπάρξουν πλεονάσματα.

-Θα σταματούσε τις ιδιωτικοποιήσεις και θα επιδίωκε την επιστροφή των ιδιωτικοποιημένων πρώην δημόσιων επιχειρήσεων.

-Θα επεδίωκε ρύθμιση του χρέους, για να περιορίσει τη μεγάλη ετήσια αιμορραγία των 35 δισ. ευρώ των τοκοχρεωλυσίων.

-Θα καθιστούσε το δημόσιο δανεισμό επιτρεπτό μόνο για αναπτυξιακούς λόγους.

-Θα έκανε υποχρεωτική την αναπτυξιακή επανεπένδυση των κερδών που παράγονται στη χώρα.

-Θα απαιτούσε αμοιβαιότητα συμφερόντων για τις εμπορικές συναλλαγές με τις άλλες χώρες και τέλος θα απαιτούσε την καταβολή του γερμανικού κατοχικού χρέους και των γερμανικών επανορθώσεων.

Αν όλ' αυτά τα αυτονόητα ενοχλούσαν την Ε.Ε., επειδή θα θίγονταν οι προστατευόμενοι της, τόσο το χειρότερο γι' αυτή.

Ως τότε όμως δε φθάνει μόνο ν' ανησυχούμε ...

Το ΑΣΚΕ και οι εκλογές

Όπως γράψαμε και στο προηγούμενο φύλλο, θα ήταν πολύ αρνητικό για το ΑΣΚΕ να μη συμμετάσχει στις ερχόμενες εκλογές για οικονομικούς λόγους, πολύ περισσότερο που στις τελευταίες εκλογές το ΑΣΚΕ πήγε καλύτερα από ποτέ. Γι' αυτό επαναλαμβάνουμε την έκκληση προς τους φίλους του ΑΣΚΕ να γνωστοποιήσουν το μίνιμουμ και το μάξιμουμ ποσό που μπορούν να διαθέσουν για εκλογική συνεισφορά.